

INFO VOUB I/2021

Milí členové Výtvarného odboru Umělecké besedy, v závěru letní sezony bych Vám chtěl poděkovat za úsilí o překonání všech vnitřních i vnějších těžkostí, s nimiž jsme do tohoto roku vstupovali. A že jich nebylo málo! Ať to byla restriktivní koronavirová opatření, kterým jsme museli čelit, anebo obnovení vzájemné komunikace. O tom, že se obojí dařilo zvládat, svědčí několik úspěšných výstav, na nichž se členové VOUB společně podíleli. Ať to byla společná výstava se SČUG HOLLAR Přítomnost, kterou připravil Miloslav Polcar v galerii Zázvorka v Novém Městě nad. Met., nebo výstava Stopy v Písku, kterou v Prácheňském muzeu kurátorsky připravila Jana Budíková a v neposlední řadě stále ještě trvající výstava Pars pro toto (21. 10. – 28. 11. 2021), kterou pro Rabasovu galerii v Rakovnici kurátorsky připravily Anna Vartecká a Vendula Fremlová. Všem, kdo se na realizaci těchto výstav podíleli, patří náš společný dík. Velké poděkování patří i všem, kdo se podíleli na novém čísle umělecké revue UB Život, která vyšla svým patnáctým číslem v nové podobě.

Přeji nám všem krásný podzimní čas a pevnou naději, že přísná epidemiologická opatření již nebudou nezbytná!

Ivo Binder

Text smuteční řeči z pohřbu Richarda Konvičky – 13. srpna 2021

Malíř Richard Konvička patřil k vzácnému druhu člověka obdarovaného schopností rozšiřovat, obohacovat, prohlubovat naše vnímání sebe samých a světa, v němž žijeme. Pokud se o něm vyjadřuji jako o umělci, myslím tím i jeho samotného v plné šíři jeho lidskosti, protože Richard a jeho dílo bezesporu představují jeden neodmyslitelný celek. Bez nadsázky lze říci, že malování a kreslení bylo Richardovi zdrojem pomyslného kyslíku, bez něhož nemohl žít.

Richard se narodil do nelehké éry a do nelehkých osobních podmínek. Uvědomil si velmi brzy ve svém životě, že dráha umělce bude jeho posláním, dokonce jeho nevyhnutelným osudem. Vžil se do výpovědí malířů, jako byli Petr Brandl, Vincent van Gogh či Bohumil Kubišta, kteří svou absolutní soustředěností ducha vzdorovali nepřízni soudobé společnosti a vytvořili dílo, které svou nekompromisní autenticitou ani dnes nepřestává rozjitřovat představivost diváka. Tyto výjimečné postavy, které si nezlomně razily vlastní cestu, se pak staly Richardovými myšlenkovými souputníky v rámci celoživotní vnitřní rozmluvy. Richard několikrát i cestoval tam, kde mohl bezprostředně poznat prostředí v minulosti reflektované umělci jemu blízkými, například město Antibes na francouzském Azurovém pobřeží, kde působil malíř Nicolas de Staël, k němuž Richard cítil obzvlášť silné pouto. Podobnou „spřízněnou duší“ byla pro Richarda i malířka Jitka Válková, s níž měl obzvlášť hluboké porozumění.

Richardova tvůrčí identita, jeho technická dovednost kreslíře a malíře se rozvíjela nejdříve na Střední odborné škole výtvarné v Praze, pak na Akademii výtvarných umění v Praze. Richardův profesor na akademii, Jan Smetana, byl morální autoritou a člověkem respektovaným

jako umělec a pedagog. Byl to Smetana, který jako člen válečné Skupiny 42 spolu nastolil zásadní téma existenciálních stavů člověka v moderní velkoměstské civilizaci. Pro Richarda byl Jan Smetana nejen klíčovým mentorem, když dozrávala jeho vlastní výtvarná řeč, ale později i Richardovým důvěrným přítelem. Jan Smetana byl od čtyřicátých let dvacátého století členem Výtvarného odboru Umělecké besedy, jejímž členem se Richard také stal a s nímž mnohokrát vystavoval jako uznávaný příslušník besední komunity.

Během osmdesátých let se Richard připojil ke generačnímu i mezigeneračnímu výtvarnému dění v rámci pozvolné obnovy nezávislé kultury po dlouhých letech normalizační bezútěšnosti. Na těchto společných přehlídkách Richardovy obrazy plné neklidné energie nemohly nevyniknout. Postupem času se v Richardově tvorbě vykristalizovalo téma ze všech nejbytotnější, a sice totemická, zpravidla osamělá figura jako alegorie autora samotného, který prožívá pocitově a duševně nabitě situace určené pomyslným, stále nově namíchaným „koktejlem“ nebezpečí, erotiky, ironie, ale také upřímného, radostného úžasu z jevů civilizace, přírody a kosmu.

Blízící přátelé, vjemy z uměleckých děl, která ho inspirovala, pohledy do krajiny či na mořské pobřeží, všechny tyto impulsy Richard s neúnavnou důkladností opracovával během nočních ateliérových vigilií do obrazového celku, jehož vizuální řeč si bohatě vystačila s oprostěným rejstříkem tělesných fragmentů v dynamizovaném prostoru. Ať šlo o jeho milovanou, takřka rodnou Ořechovku, o městská noční Praha 6, o Petřín s jeho přízračnou věží, o světové metropole New York, Paříž či Berlín, nebo o zimní yorkshirskou krajinu s jejími tajuplnými středověkými ruinami, Richard ve výsledných dílech dokázal vystihnout esenci každého niterného prožitku.

V tomto smyslu byl Richard Konvička dokonalým ztělesněním toho, co měl Josef Čapek na mysli, když napsal: „Umělci je dána nejvzácnější z lidských možností: definovati se ve svém díle.“ Prudká exprese a koncentrovaná barevnost Richardových obrazů byla přirozeným vyjádřením jeho intenzivní povahy. Nikdy u něj však nešlo o neuvážlivou spontánnost; naopak, i jeho nejvýbušnějším gestům zpravidla předcházelo pečlivé a poklidné přemýšlení. Poznat Richarda zblízka vždy znamenalo vstoupit i do jeho tvůrčího světa, v němž člověk následně poznal pravdivé zrcadlení Richardova vyhraněného charakteru.

Richard považoval upřímnost za nezbytné východisko přátelství. Dával vždy jasně najevo, jak danou situaci či daného člověka vnímá, což nemohlo vyhovovat všem. Tato jeho opravdovost byla však ověřovacím měřítkem, posléze neochvějným základem Richardových přátelských vazeb. Být Richardovým přítelem nebylo vždy snadné, zato člověk věděl, že jde o vztah s neobyčejně silnými kořeny. Koneckonců důvěru ze všech nejbližší našel Richard ve svém vztahu a pak manželství s Martou, která mu byla nejceněnější oporou.

Richardova životní dráha, jeho dráha malíře, se k našemu zármutku nyní uzavřela. Richard se nebude moci těšit z přípravy nových výstav a my s ním nebudeme moci popíjet víno při živých, občas i vznětlivých večerních debatách. Richard nás předčasně opustil a tíží nás velký smutek. V této chvíli je dobré si vzpomenout na již vyřčenou skutečnost, že se Richard hluboce vetkával do svých děl. Ač máme v srdci žal, že Richard již není mezi námi, můžeme přitom být nesmírně vděční, že jsme Richarda poznali, a že jeho přítomnost bude živě cítit v díle, které nám zanechává.

Richard Drury, 13. srpna 2021

Text smuteční řeči z pohřbu Zdeňka Strouhala – 19. října 2021

Vážení pozůstalí, drazí přátelé,

jistě nikdo z vás, i včetně těch, kteří se Zdeňkem byli v pravidelném kontaktu, absolutně nepředpokládal, že se s ním brzy setkáme v tak velesmutné situaci, jako je tato.

Zdalo se nám totiž, i z jeho zpráv, že snad už definitivně překonal zdravotní krizi, kterou způsobila srdeční příhoda, jež ho potkala přede dvěma lety, nebo aspoň, že byl pod spolehlivou kontrolou ověřeně špičkového zdravotnického pracoviště. O tu nečekanost tvrději tedy na nás dopadla zvěst o té neúprosné vteřině, o tom krutém úderu náhlého životního konce, kterým se otevřela jeho definitivně poslední vernisáž – vernisáž věčnosti. Přiznám se, že i když jsem požíval tak vzácné Zdeňkovy důvěry, že mi v posledním dvacetiletí svěřil vnitřně zavazující a zároveň těšivý úkol uvést čtyři, bohužel už vlastně závěrečné výstavy jeho děl, tentokrát mi, k této vernisáži věčnosti, v tak povodni bezhraničného smutku naprosto chyběla slova, a ona lacině konvenční by byla pro mne právě v tomto případě naprosto nepředstavitelná! Ale musím se tedy přece jen vzchopit...

Především se mi chce říct, že snad u žádného z výtvarníků, které jsem kdy ve svém už dlouhém životaběhu zblízka poznal, a bylo jich nemálo, jsem nezažil tak neoddělitelnou a v mnoha ohledech se i navzájem podmiňující vazbu mezi životem a tvorbou, jakou jsem zažíval u něj. Pro ty, kdož ho dobře znali, to byl především převahou radostný, spontánní člověk, který se jistě dokázal celkem úspěšně vyrovnávat s návaly smutku či zklamání, a zejména jimi vůbec neobtěžovat druhé. A nesmím zapomenout ani na jeho velký talent k družnosti a ke kamarádství, zejména těm věrným, i pro humor, k jehož osobním specifikům patřily i rozkošné improvizované rýmovánky. Kdysi jsem to vše úhrnem pojmenoval jako jeho bytostné „jižanství“ a mínil jsem jím hlavně jeho nechuť k jakýmkoliv pocitům a stavům dekadentního stříhu, jakož i k jakékoliv spekulativnosti, která by byla zcela odtažitá od elementární zkušenosti smyslů nebo dokonce obrácená k nim zády. A jestli mu bylo něco naprosto cizí, pak to byl svět lidských i uměleckých póz, všelijaké ty dnes módní „hry s identitou“... Jinak řečeno byl vždycky, za všech okolností a situací jen Zdeňkem Strouhalem; dokud pojmy měly ještě svá pevná ohraničení, říkalo se tomu tuším autenticita!

Výtvarníkem nebyl ovšem rovněž zdaleka jen školením, primárním talentem a získanou technickou zdatností, v jeho vztahu k vlastní tvorbě se prosazovaly i daleko hlubší, závažnější, řekl bych svým způsobem až osudové, tedy především z nitra vycházející motivace. Neusiloval tedy ani v nejmenším zařídit si prosperující výtvarnou živnost, dobře obeznámenou s poměry na domácím i světovém trhu a vycházející vstřícně jejím proměnlivým, módním trendům, k nimž dnes často patří i notná dávka vychtění provokativnosti! Na to byl člověkem mravním – a z hlediska výrazného komerčního efektu tedy nutně i trochu „nepraktickým“.

Zejména pro ty, kteří neznali ani část jeho nesmírně rozlehlého díla, v naprosté většině dosud nevystaveného, všechny ty oleje, pastely, akvarely, grafiky, plastiky i malby na porcelánu, díla i tematicky velice bohatého, v jehož polyfonii zněly vedle krajin portréty, akty, žánrové výjevy a taky třeba malby koní, muselo působit snad trochu zvláště, že pokud hovořil o sobě blízkých umělcích či vzorech, jen málokdy připomněl některého současného tvůrce, daleko spíše hovořil třeba o Rembrandtovi či Poussinovi, o francouzských impresionistech, o Manetovi, van Goghovi, Henri Matissovi, a nejčastěji ovšem o Cézannovi. K nim se hlásil, je vzýval, to byla jeho nejvlastnější „tvůrčí skupina“. Ale jen naprostý neznalec by mohl přitom mluvit o nějaké jeho konzervativnosti nebo dokonce o epigonství.

V těchto připomínkách šlo Zdeňkovi vlastně jen a jen o příklady vášnivě zaujatého a zároveň vnitřnímu řádu zcela oddaného díla. I on jako tito mistři chválí takový svět, jak byl Bohem stvořen, neodvrací se od něj v laciném nihilistickém gestu, jen k němu přidává svou verzi, své velmi náročné vize a uzrálé esence tvůrčích chvil, svůj individuální, poznatelný vklad, v němž u něj vždy ovšem platí Holanův verš: „dál od skici k dílu jde se po kolenou“. A možná, že by dokonce nad některými jeho artefakty mohl někdo poučený soudobou teologií říct: ano, ony jako by dokonce dokazovaly, že biblická Genese dosud neskončila!

A ještě jedna jeho výjimečnost: nikdy jsem se nesetkal s výtvarníkem, který by jím byl málem průběžně, v každém okamžiku, kdykoli a kdekoli: všímal si a hned mě upozorňoval na každou jen trochu pozoruhodnější barevnou, světelnou či tvarovou konfiguraci, kterou jsme míjeli, a hned si ji jistě ukládal do své vizuální paměti!

A už dost o tom, nejsme přece ve chvíli a na místě, kam by patřily jakékoli delší výtvarnické řeči – snad ještě tedy jen tohle: chce se mi moc věřit, že se jeho dílo konečně dočká, byť s lítostí, že až po malířově odchodu, náležitého, to jest značného ohlasu, zasloužilo by si ho totiž naprostým právem!

Ale kdybych si měl vybírat mezi jeho skvělostí uměleckou a lidskou, byl bych na značných rozpacích, měl jsem totiž rád a obdivoval jsem obojí, leč to by už bylo na knihu!

V žádném případě však nemůžu pominout vysloveně krásné rodinné vztahy, na které měl Zdeňk skutečně mimořádné štěstí. Především tedy na milující a ojedinele obětavou ženu Jiřinu, ale i na své oba syny, Jiřího a Martina, kteří mu vždycky dělali radost a svými úspěchy jeho jménu i čest a slávu!

S těmi třemi se tedy v tuto chvíli cítím nejbliž, i když neumím říct nic, co by neiluzivně, to jest skutečně mohlo jakkoliv převýšit jejich bolest. Mohu jim jen po starokřesťanskou popřát: Pán Bůh s vámi!

A ještě: drahý Zdeňku. Jsem nesmírně rád, že jsi byl na světě a já měl to štěstí, že jsem se mohl s tebou sejít a být tvým blízkým kamarádem. Nikdy ani na chvíli nezapomenu. Odpočívej v pokoji.

VÝSTAVY VOUB

Zveme Vás ke sledování aktualit VOUB na webových stránkách Umělecké besedy a zároveň i naší facebookové stránky – „Umělecká beseda / Výtvarný odbor“, kde postupně zveřejňujeme pozvánky na aktuální výstavy našich členů.

Stopy v Písku, společná výstava členů Umělecké besedy a Hollaru, Galerie Prácheňského muzea v Písku, 2. 9. – 17. 10. 2021, Písek.

„Stopy v písku“ – text úvodního slova z vernisáže výstavy VOUB

Vážené dámy a pánové,
název výstavy Stopy v písku rafinovaně vyvolává ve své význačnosti mnohé, často i protichůdné interpretace... když jsem hledal, jsou-li již ve městě Písku nějaké zaváté stopy po Umělecké besedě, tak jsem vedle notoricky známého působení jednoho z prvních čestných členů Umělecké besedy – Mikoláše Alše a prvních tří let života člena výtvarného odboru UB Vladimíra Fuky, nic nenalezl. Až mezi zprávami o činnosti z roku 1907 jsem našel informaci, že zde členové výtvarného odboru uspořádali 68. výstavu od svého založení roku 1863. Dnes již nevíme, kteří členové se tehdy výstavy zúčastnili a jaká díla do Písku přivezli. Pohled o století zpět v nás ale vyvolává pocit závratí a současně naléhavé otázky. Jakou cestu urazila Umělecká beseda od té doby? V čem je dnes umění jejích členů jiné, v čem jsou jiní vystavující umělci? Je stále pro nás nosná idea vetknutá zakladateli Umělecké Besedy do jejího štítu: V umění volnost? Idea otevřenosti, tolerance a připravenosti k tvůrčí konfrontaci napříč uměleckými i filosofickými názory. Idea interdisciplinárního propojení mezi uměním slova, hudbou a vizuální tvorbou. Musím s respektem konstatovat, že nosnost těchto idejí, z nichž spolek vznikl, se vskutku obdivuhodně projevila ve stmelující energii obnovitelů Umělecké besedy, kteří po letech mocensky vnucené nečinnosti, besední život v polistopadových dnech obnovovali. A jak je tomu aktuálně s vlastní uměleckou tvorbou, můžeme nyní vyčíst v uměleckých dílech třech desítek umělců, které nám výstava Stopy v písku představuje. Výstavu kurátorsky připravila malířka a grafička Jana Budíková, která výstavu koncipovala jako společnou výstavu Umělecké besedy a Sdružení českých umělců grafiků Hollar. Vycházela při tom z toho, že více členů Umělecké besedy jsou též členy Hollaru: vedle kurátorky Jany Budíkové (*1949) to jsou Miloš Michálek (*1949), Pavla Aubrechtová (*1946), Aleš Lamr (*1949), Miloslav Polcar (*1947), Vladimír Gebauer (*1946) a František Hodonský (*1945) a k tomu přizvala ještě čtyři další názorově blízké grafické umělce z Hollaru Miroslava Pošvice (*1959), Annu Khunovou (*1946), Markétu Královou (*1952) a Jiřího Kornatovského (*1952). Do projektu ještě zapojila další členy Umělecké besedy skláře Oldřicha Plívu (*1946), sochařku originálním způsobem pracující s technikou štukolustra Renátu Kocmanovou (*1979), keramičku Šárku Radovou (*1949), sochařku a keramičku Helenu Samohelovou (*1941), sochaře Petra Stanického (*1975), sochařku a grafičku Kristinu Vašíčkovou (*1980), malíře, sochaře a performerera Svatopluka Klimeše (*1944), sochaře Jiřího Kačera (*1952), Veroniku Durovou (*1984) a Josefínu Duškovou (*1981) a malíře Alfreda Symůnka (*1977), Jiřího Vovse (*1945), Pavla Mühlbauera (*1949), Tomáše Pilaře (*1979) a malířku Zdenku Huškovou (*1977). Odrazem trvalé spolupráce a otevřenosti při aktivitách Umělecké besedy je i přizvání názorově blízkých umělců, působících mimo zavedená umělecká sdružení, malíře, sochaře a grafika Rostislava Nováka (*1942)

a malířky Kristýny Šormové (*1985). Domnívám se, že uvedený výběr je reprezentativním, byť ne vyčerpávajícím, pro současnou tvorbu členů Umělecké besedy. Odráží jejich intenzivní zamýšlení se nad existenciálními otázkami, k nimž vede tolik znejišťujících momentů našeho aktuálního světa. Světa, jehož jistoty roku 1907, roku první písecké výstavy Umělecké besedy, se již dávno rozplynuly a tím dramaticky obnažily fundamentální problémy a potřeby naší současné existence. Velmi přeji vystavujícím i nám všem, aby tyto umělecké výpovědi našly své citlivé a pozorné diváky.

Ivo Binder
Písek, 2. září 2021

ČLENSKÉ VÝSTAVY UMĚLECKÉ BESEDY

Výstavy Umělecké besedy v Galerii Makrokoule (Ústav makromolekulární chemie Akademie věd ČR – konečná stanice tramvaje Petřiny), začátek výstavního programu VOUB – konec cca října 2021

Výstava Pars pro toto, 21. 10. – 28. 11. 2021, Rabasova galerie, Rakovník.

Výstava Pars pro toto využívá přemýšlení o jazyku jako výchozí pozici k popisu a definování postupů umělců a umělkyně několika generací, kteří/které pracují s fragmentarností lidské figury, a k úvaze o tom, jak se tyto postupy proměňují v čase a dobových souvislostech.

Vystavující: A. Šimotová, J. Válová, M. Filippovová, Š. Radová, J. Hendrych, M. Michálek, P. Veselý, Sv. Klimeš, K. Vašíčková, V. Durová, O. Čechová, M. Balážová, M. Hašek, K. Komm, Olga Alia Krulišová a kol.

Byl vydán malý katalog dokumentující jednotlivá díla doplněný textem kurátorek V. Fremlové a A. Varteké.

Společná výstava členů Umělecké besedy a Hollaru /výběr/ pod názvem Přítomnost

v Novém Městě nad Metují. 31. 7. – 10. 10. 2021. Kurátor Miroslav Polcar; vystavující: Anderle, Aubrechtová, Axmann, Böhm, Brejcha, Budíková, Faktor, Falušiová, Fiala, Geislerová, Gebauer, Hampl, Hamplová, Horálková, Hora, Hodonský, Hoffmeisterová, Hrubant, Jirků, Jiříčková, Kállay, Klimeš, Kornatovský, Krupicová, Michálek, Mulač, Nikl, Ovčáček, Pacovská, Piekar, Polcar, Příbyl, Ranný, Raudenský, Rittstein, Samek, Severová, Sivko, Sozanský, Storchová, Suchánek, Svoboda, Šechtlová, Šindelová, Šoltészová, Špaňhel, Trnka, Vašíčková, Velíšek, Vilhelmová

Samota uprostřed davu: Charles Baudelaire a české umění,

03. 10. 2021 – 16. 1. 2022, GASK, Kutná hora; autorka výstavy: Kristýna Jiráťová,
kurátor za GASK: Richard Drury

PŘIPRAVOVANÉ VÝSTAVY VOUB

Výstava UB s Mánesem v bývalé československé modlitebně v Ml. Boleslavi.

Termín: červen 2022 – srpen 2022 / začátek září 2022

Kurátor za Mánes: Ivan Exner, Michal Zachař

Kurátor za UB: Svatopluk Klimeš

Členská výstava UB v Muzeu a galerii severního Plzeňska v Mariánské Týnici:

Termín léto 2022 – konec června (cca 10. 9. 2022)

Kurátorem výstavy bude Ivo Binder

K dispozici bude sál v 1. poschodí. - nebude k dispozici prostor kostela (bude po rekonstrukci a výstavy již nejsou možné)

Výstava VOUB v areálu DEPO2015 v Presslově ulici v Plzni

Termín: srpen – září 2022

VÝSTAVY členů VOUB (a další akce)

Mikoláš Axmann: Nebe sklepa, 19. 10. – 27. 11. 2021

Vendula Fremlová: Petr Veselý: Závěsy, 10. 10. – 31. 12. 2021, Arto.to, Libčice nad Vltavou

Patrik Hábl:

Galerie Prostor 228, Liberec – 1. 9. – 31. 10. 2021, <https://www.prostor228.cz/>

Obraz Prostoru, Klášter Broumov, Dětská galerie Lapidárium, Broumov – 18. 9. – 20. 11. 2021, <https://www.klasterbroumov.cz/...oru>

Vize, Dům umění a kostel sv. Václava, Opava – 11. 11. – 16. 1. 2021, <https://dumumeniopava.cz/>

Japonská výstava, Galerie Kritiků, Palác Adria, Praha – 18. 11. – 19. 12. 2021, <https://www.galeriekritiku.cz/>

Vladimír Hanuš:

Před stavy, do 30. 10., Orlická galerie, Kolowratský zámek v Rychnově nad Kněžnou

Před stavy, do 30. 10., Galerie Via Art, Resslova 6, Praha 2

Hana Hamplová: od 4. 11. 2021 18 h, Geofyzikální ústav Akademie věd (Boční II 1401, 141 31 Praha 4)

Jan Hísek: Údiv větru, 19. 10. – 12. 11. 2021, DSC Gallery (Dlouhá 5, Praha 1); kurátor Radek Wohlmuth

Zdena Hušková:

10 let sklářského sympozia, Letní sklářská dílna Železný Brod, 4. 9. – 10. 10. 2021, Galerie Vlastimila Rady, Železný Brod

Zelený ostrov, 5. 10. – 28. 11. 2021, Výstavní síň Chrudim v Divadle Karla Pippicha, Chrudim

Adéla Matasová: Mezipaměť, 26. srpna 2021 – 31. října 2021, Galerie Rudolfinum

Miloslav Polcar:

Hradec Králové-Galerie Na Hradě „Konkrétní podzim“ Symbol-Znak-Litera“

Praha-Galerie Hollar „Hledání neopakovatelnosti“

Plánované výstavy na rok 2022 /zatím/

2022 – sam. výstava – Kostel v Andělské Hoře U Chrástavy „Matrice“

 sam. výstava – Rakovník, Rabasova galerie Nová síň „Absorpce“

Renata Rozsivalová:

ARTAPESTRY 6, 13. 11. 2021 – 9. 1. 2022, Kulturcentrum Ronneby Kunsthall, Ronneby, Sweden

ARTAPESTRY 6, 3. 6. 2022 – 4. 9. 2022, Museum of Central Finland, Jyväskylä, Finland

Aleš Růžička, Locus / obrazy, od 29. 9. 2021, Galerie města Kolína

Helena Samohelová: Keramika pod točnou, 8. 11. – 22. 12. 2021, Studiová scéna Pod točnou v Kolíně

Skupinová výstava, Galerie Jan Svatoš, Kostelec nad Černými lesy

Miloš Šejn, Po-otevřeno, od 29. 9. 2021, Entrance Gallery, Praha

Jindřich Štreit:

Village People, Fotoforum, Kolín nad Rýnem
Vietnamian Stories, Auritus, Tábor
Ze tmy ke světlu, Zámek Prostějov
Touha je zázrak, Ministerstvo soc. věcí, Praha
Menšiny v ČR, Zámek Holešov
Malá retrospektiva, Hrad Sovinec
Jsem sestra, Univerzita Pardubice
Brána naděje, kostel P. Marie, Zašová
Cykly, Národní zemědělské muzeum, Ostrava
S láskou, Dům kultury, Litoměřice
Kde domov můj, Boskovice
Připravované do konce roku:
Fotografie z cyklu Lidé ol. okres, Gren Bar, Olomouc
Fotografie z domácností, Nové Město na Moravě
Sakrální fotografie, Kupé, Opava
S láskou, Divadlo Olomouc, Olomouc

Petr Veselý:

Závěsy, 10. 10. (zahájení 9. 10. v 16 h) – 31. 12. 2021, Libčice nad Vltavou, Arto.to galerie
v Uhelném mlýně
Obrazy, 16. 11. (zahájení v 18 h) – 18. 12. 2021, Praha, Galerie Petr Novotný
Staré kresby, 20. 5. – 5. 12. 2021, Brno, Moravská galerie (Pražákův palác)
Petr Veselý: Jundrov (nakladatelství Větrné mlýny 2014 a 2021), dotisk básnické sbírky (říjen)

Revue Umělecké Besedy Život

Život č. 16. s podtitulem „Transkripce“ nabídne široké spektrum současných úvah o tvorbě
besedních autorů a autorek, ale taktéž o zajímavých počinech a projektech mimo besedních.
Vydání čísla plánujeme do konce roku 2021.

Mějte se krásně!

Ivo Binder
Kristina Vašíčková

listopad 2021